

Ik ga naar Afrika en ik neem mee... dl 3

In deze serie doe ik reisverslag van mijn genoten Afrika-avontuur. Genoten is hierbij zeker het sleutelwoord. Een vakantie waarbij ook het woord avontuur niet misplaatst is. Zoals elke reis begint met een eerste stap, begint de eerste stap van Schiphol.

Paspoortcontrole op schiphol is als afrekenen bij een viersterren restaurant. Elegant, discreet, soepel. Ok, het nadeel is dat je het weinig kan waarderen omdat die basterds je drie uur voor vertrek al verplicht in laten checken. Volgens mij is dit verplicht over de luchthaven zwerven de enige manier waarop ze de erg overprijsde broodjes en koppen koffie kwijtraken. E 6,50 voor een broodje tonijn!? Voor dat bedrag wil ik een heel stokbrood met een schijf orka. Je leert Schiphol echter waarderen als je dezelfde procedure in Caïro doorlopen hebt. In Schiphol zit er een aardige mevrouw in een rok achter een bureau, die je paspoort vraagt, wat tikt op haar toetsenbord, even naar je glimlacht en vervolgens je tickets aan je geeft en uitlegt bij welke gate je moet zijn. Ok, je staat anderhalf uur in de rij voor je überhaupt bij de mevrouw aankomt en de gate waar je naar toe wordt verwezen is altijd die waar je het verst van verwijderd bent. Maar als je er eenmaal bent; paspoort, tikken, lachen, ticket. In Cairo werkt het anders.

Ten eerste staan de mannen met automatische geweren niet verdekt en onopvallend langs de zijkant. In Cairo moet je de man – die hier heel boos kijkt en juist alles lijkt te doen om op te vallen – bijna aan de kant ellebogen om bij de paspoortcontrole te komen. Deze paspoortcontrole is geen vriendelijke vrouw die naar je lacht en vraagt naar je paspoort; alsjeblieft. Het is een man met één doorlopende wenkbrauw, grote zweetplekken onder zijn armen, een rood aangelopen hoofd en een gezichtsuitdrukking of jij persoonlijk schuldig bent aan dit alles. Daarnaast praten ze niet zozeer met je, als wel dat ze schreeuwen naar je. En ze kunnen Engels, daarvan ben ik overtuigd, maar ze spreken het niet. Dus doe je het enige wat je kan doen; je houdt je paspoort in je linkerhand, je ticket in je rechter en duwt ze allebei dommig kijkend richting man. Dat de man het paspoort uit mijn hand griste, verbaasde me dus niet. Dat de man vervolgens wegliep en een stuk verderop achter een deur verdween, wel. 60 seconden totale verbazing en wat-gebeurt-hier-nu om me heen kijkerij. Uiteindelijk kwam de man terug en werd onze groep doorgezwaaid. Pfffjeh. 60 seconden lijken ontzettend lang, als je ze vult met visioenen over latex handschoenen en schijten in een gat in de grond, toegekeken door 112 medegevangenen.

Verder hebben ze in Cairo wel gates, maar deze schijnen niet te zijn waar ze de vliegtuigen bewaren. Die staan gewoon ergens op het vliegveld. Dus als je eenmaal door de gate bent moet je nog een eind lopen of met een overvolle, toch wel zeer vreemd ruikende bus.

Wel zijn in Cairo alle vliegveldwinkels 24 uur per dag open. Erg handig als je een tussen stop hebt van 02:30 tot 05:30. Ook handig zijn de vele luie stoelen en lange banken. Vooral voor die reizigers die niet kunnen

slapen in het vliegtuig. Niet helemaal Schiphol dus, maar soms ook in het positieve.

Dus ga ik naar Afrika en neem ik mee:

- Een kopie van mijn paspoort, vastgetaped op mijn bovenbeen.
- Mijn beste, voor de spiegel geoefende ik-ben-geen-drugsdealer gezichtsuitdrukking.
- Een handvol egyptische dollars, want een tussenstop betekent mooi twee keer tax-free shoppen.

© 2008 Verus Demens

<http://www.mijncolumns.nl>

